

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

žalobkyně: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ 41197518**
sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3

proti

žalovaným: 1) **Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a.s., IČ 03447286**
sídlem Veletržní 1623/24, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátkou Mgr. Bc. Veronikou Štěpánkovou
sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

2) **HLAVNÍ MĚSTO PRAHA**

sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Fröhlichem
sídlem Spálená 84/5, 110 00 Praha 1

pro zaplacení 2 267 108 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 12. 2024, č.j. 8 C 84/2022-407, ve znění usnesení ze dne 11. 4. 2025, č.j. 8 C 84/2022-435

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit každému ze žalovaných na náhradu nákladů odvolacího řízení 43 149 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, první žalované k rukám advokátky Mgr. Bc. Veroniky Štěpánové a druhému žalovanému k rukám advokáta JUDr. Jakuba Fröhliche.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaných zaplacení 2 267 108 Kč s příslušenstvím a žalobkyni uložil povinnost zaplatit na náhradu nákladů řízení první žalované 256 713,60 Kč a druhému žalovanému 235 320,80 Kč. Žalobkyně se domáhala zaplacení uvedené částky podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (ZVZP) z titulu náhrady nákladů, vynaložených na léčbu osob, poškozených pádem mostu přemostujícího řeku Vltavu (tzv. Trojská lávka) dne 2.12.2017 v důsledku zanedbání její údržby. Žalovaní navrhli zamítnutí žaloby. První žalovaná ve své obraně uvedla, že od roku 2014 byl prováděn pravidelný monitoring a dvakrát ročně mimořádná prohlídka předmětné komunikace společností Pontex spol. s r.o. a do jejího zřízení nebyla zjištěna skutečnost, která by si vynutila výluky jejího provozu nebo jiné významné opatření. Druhý žalovaný uvedl, že se nedopustil žádného zaviněného protiprávního jednání a není ve věci pasivně legitimován.
2. Soud I. stupně vyšel ze skutkových zjištění, popsanych v odstavcích 5. až 14. napadeného rozsudku. Zjistil zejména, že žalovaní prostřednictvím smluv o dílo, uzavřených se společností Pontex, spol. s r. o., zajišťovali řádné i mimořádné prohlídky Trojské lávky i průběžné sledování jejího stavu. Veškerá rozhodnutí ve vztahu k údržbě a opravám Trojské lávky byla činěna na základě odborných zpráv a doporučení této společnosti a po celou dobu provozu lávky znělo doporučení tak, že lávku lze ve stávajícím režimu provozovat a jakékoliv omezení provozu není nutné (naposledy ke dni 01.12.2017). Společnost Pontex spol. s r. o. se diagnostikou lávky zabývala pravidelně a dlouhodobě, v roce 2013 byl instalován monitorovací systém na její nosnou konstrukci, byl prováděn pravidelný monitoring, dvakrát ročně mimořádná prohlídka a zpracován písemný výstup z tohoto sledování a návrhy opatření. Součástí smluv o dílo s touto společností jsou certifikáty, osvědčující odbornost jednotlivých osob ve společnosti Pontex spol. s r. o. V období před pádem lávky měli žalovaní od společnosti Pontex spol. s r. o. dvě zprávy o periodickém sledování a prohlídkách, které se uskutečnily 30. 5. 2017 a 6. 11. 2017. Kontinuálním ani periodickým sledováním nosné konstrukce nebyla zjištěna natolik významná indikace, která by si vynutila výluky provozu lávky. Za účelem lepšího monitoringu stavu Trojské lávky byla v dubnu 2017 instalována magnetoelastická čidla a provedeno měření se závěrem, že v měřených a posuzovaných kabelech je dosud dostatečná úroveň předpínací síly. Analýzou naměřených dat nebyly podle zpráv předkládaných žalovaným zjištěny jevy signalizující bezprostřední ohrožení statické bezpečnosti konstrukce lávky. Chybný monitoring zapříčinil, že stavba spadla bez předchozího varování. Po skutkové soud I. stupně uzavřel, že žádná ze zpráv společnosti Pontex spol. s r.o. nevedla k doporučení lávku uzavřít, či omezit pohyb chodců. Znalecký posudek FS ČVUT, provedený v trestním řízení, potvrdil, že kontrole stavu lávky byla věnována významně větší pozornost, než je běžné u jiných mostních konstrukcí, a že prohlídky a diagnostika lávky upozorňovaly na blížící se konec životnosti konstrukce, nikdy však nebyl přijat závěr zastavit provoz, nýbrž provádět podrobné sledování. Míra opatrnosti, kterou bylo možno po právu po vlastníkově a správci požadovat, byla nejen dodržena, ale byla i vyšší. Havarijní stav neznamená, jak bylo provedenými důkazy prokázáno, automaticky povinnost stavbu uzavřít.
3. Tento skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 55 odst. 1 ZVZP, § 2900, § 2901, § 2911, § 2914 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (o. z.), § 9 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (ZPK) ve znění, účinném od 13. 11. 2015 do 5. 6. 2017, který umožnil vlastníkům zajistit výkon správy místních komunikací prostřednictvím správce, za použití vyhlášky č. 104/1997 Sb. a ČSN 73 6221/1996, ČSN 73 6221/2011, z nichž vyplývá, že zařazení mostu do klasifikačního stupně 7 – havarijní stav není podmínkou pro jeho uzavření. K tomu soud I. stupně uvedl, že technické normy samy o sobě nejsou právně závazné, při posuzování okolností splnění podmínek odpovědnosti za škodu, zejména v otázce porušení povinnosti předcházet škodám, z nich však lze vycházet (srov. nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 40/08 a rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 25 Cdo 1106/2003). Konstatoval, že předmětem sporu je speciální

právo zdravotní pojišťovny na náhradu nákladů na vynaložené hrazené služby podle § 55 odst. 1 ZVZP (tzv. regres), posuzované podpůrně za užití obecné právní úpravy, k čemuž podrobně rozebíral zejména teorii příčinné souvislosti za použití judikatury (např. rozhodnutí pod sp. zn. 32 Cdo 5480/2016, sp. zn. 25 Cdo 4330/2014, sp. zn. 32 Cdo 5480/2016, sp. zn. 25 Cdo 3585/2007, sp. zn. 30 Cdo 1729/2013, sp. zn. 25 Cdo 3285/2015, sp. zn. 25 Cdo 1222/2012, sp. zn. 25 Cdo 83/2019, sp. zn. 32 Cdo 871/2018, sp. zn. 23 Cdo 1788/2021, sp. zn. I. ÚS 312/05).

4. Soud I. stupně připustil, že příčinou pádu lávky mohla být nedostatečná či v rozporu s technickými normami prováděná údržba, nedospěl však k závěru o zavinění žalovaných. Dovodil, že druhému žalovanému jako právnímu nástupci (dřívější) příspěvkové organizace (TSK) nelze vytýkat nedostatky v péči o lávku řádově o několik let dříve a v době pádu lávky pouze ručil za splnění povinnosti nahradit škodu, protože výkon správy pozemní komunikace byl zajišťován prostřednictvím správce (§ 26 odst. 6, § 27 odst. 4 a 6 ZPK). Druhý žalovaný tedy ani neměl kompetenci uzavřít lávku a není v tomto sporu pasivně legitimován k náhradě škody jako primární škůdce. Za škodu neodpovídá ani první žalovaná, která domněnku zavinění ve formě nedbalosti v průběhu řízení vyvrátila. Bylo prokázáno, že si byla vědoma rizikového stavu lávky, nicméně učinila celou řadu kroků směřujících k tomu, aby ke škodě nedošlo, zejména prostřednictvím odborné společnosti Pontex spol. s r. o. Trojská lávka byla opatřena monitorovacím systémem, tato společnost pravidelně v půlročních intervalech předkládala žalované své zprávy, ze kterých vyplývalo, že kontinuálním ani periodickým sledováním nosné konstrukce nebyla zjištěna natolik významná indikace, která by si vynutila výlukou provozu lávky či jiná významná opatření. Nebylo prokázáno, že by bylo možné učinit pro kontrolu stavu bezpečnosti lávky více, a nelze uzavřít, že by žalované v tomto směru cokoliv zanedbali či nesplnili svou prevenční povinnost. Na straně první žalované nebyl splněn základní předpoklad odpovědnosti podle § 55 odst. 1 ZVZP, jímž je zaviněné protiprávní jednání.
5. K žalobkyní v průběhu řízení i nastolené otázce přičitatelnosti újmy, způsobené pomocníkem ve smyslu § 2914 o.z., soud I. stupně zdůraznil vztah podřízenosti pomocníka, který není dán u samostatně jednajícího poddodavatele. V daném případě společnost Pontex spol. s r. o. odpovídala za to, že dílo bude provedeno s vynaložením veškeré odborné péče, a za případné škody, které vznikly v souvislosti s její činností, nese plnou odpovědnost (ledaže by škoda vznikla v příčinné souvislosti s příkazem objednatele). Podle smluv o dílo se jednalo o vysoce odbornou činnost bez faktické možnosti zásahu žalovaných, z jejich strany se nejednalo o vztah nadřízenosti a společnost Pontex spol. s r. o. prováděla dílo samostatně. V této situaci přichází v úvahu pouze aplikace druhé věty § 2914 o.z. (ručení za splnění povinnosti pomocníka k náhradě škody), provedeným dokazováním však nebylo zjištěno, že by žalovaná pomocníka vybrala nepečlivě nebo že by na něj dostatečně nedohlížela. Ustanovení 2938 o. z. nelze aplikovat, neboť se týká toliko budov, nikoliv inženýrských staveb, a k zanedbání náležitého dohledu ve smyslu § 2937 o. z. v daném případě nedošlo, lávka byla pod nepřetržitým dohledem. Ustanovení § 2912 odst. 2 o. z. také neodpovídá posuzované situaci, druhý žalovaný se nezavázal k činnosti, k níž jsou třeba odborné znalosti, s ohledem na potřebu odborné způsobilosti svěřil správu lávky nejprve příspěvkové organizaci a poté první žalované, s čímž zákon počítá. Při správě Trojské lávky bylo postupováno v souladu s právními předpisy a doporučeními odborné společnosti průběžně sledující stav lávky a jejím zajištěním byla dostatečně splněna prevenční povinnost žalovaných. S tímto odůvodněním soud I. stupně žalobu zamítl a žalovaných přiznal náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.) ve specifikaci, popsané v odstavcích 45 a 46 rozsudku.
6. Žalobkyně podala proti rozsudku včasné odvolání. Namítla, že soud I. stupně nesprávně posoudil její argumentaci ohledně přičitatelnosti zaviněného protiprávního jednání společnosti Pontex žalovaným v doplnění žaloby ze dne 14.2.2023 jako změnu žaloby, kterou nepřipustil. K tomu obsáhle argumentovala s citací judikatury rozdíly mezi doplněním a změnou žaloby se závěrem, že rozhodnutí o nepřipuštění změny žaloby je nezákonné a postup soudu I. stupně je vadou řízení ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c) o.s.ř. Dále žalobkyně soudu I. stupně vytkla, že se dostatečně

nevypořádal s její argumentací k odpovědnosti žalovaných za činnost společnosti Pontex coby pomocníka v rámci specifického režimu odpovědnosti při správě místní komunikace za použití § 1935 o.z. a jmenované judikatury (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 2142/2005, sp.zn. 25 Cdo 832/2014. Dovožovala, že odpovědnost pomocníka se v případě jejího nároku podle § 55 odst. 1 ZVZP posuzuje stejně jako v případě subjektivní delikttní odpovědnosti podle § 2910 o.z. a v jejím rámci se žalovaným přičítá zaviněné protiprávní jednání samostatně jednajícího pomocníka, byť nedošlo k zanedbání jeho výběru. Žalovaní byli v rozhodnou dobu povinni vykonávat správu místní komunikace a činili tak pomocí společnosti Pontex spol. s r. o., odpovídají proto stejně, jako by ji vykonávali osobně. Konečně žalobkyně soudu I. stupně vytkla, že neprovedl důkazy, které navrhovala k prokázání zaviněného protiprávního jednání Pontex spol. s r.o. a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

7. Žalovaní shodně navrhli potvrzení napadeného rozsudku. První žalovaná ve vyjádření k odvolání dovožovala, že soud I. stupně při posouzení doplnění žaloby jako její změny nepochybil, k čemuž poukázala na to, že je takto žalobkyně sama na jednání dne 20.2.2023 označila, a správně tuto změnu s podrobným zdůvodněním nepřipustil. Případné pochybení soudu I. stupně v tomto směru nemohlo způsobit vadu řízení, neboť tvrzená přičitatelnost jednání pomocníka žalovaným byla následně v řízení probírána a soud I. stupně se k ní vyjádřil v odůvodnění rozsudku. Závěr žalobkyně o aplikaci § 1935 o.z. je nesprávný, neboť se týká odpovědnosti vůči závazkovému věřiteli a splnění povinnosti při správě komunikace není plněním vůči třetí osobě v jeho smyslu, k čemuž žalovaná odkázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 2393/2023. K aplikaci § 2914 o.z. žalovaná s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 32 Cdo 5480/2016 a sp.zn. 25 Cdo 2600/2007 dovožovala, že přičitatelnost odpovědnosti přímého škůdce (společnost Pontex) žalovaným by vyžadovala vztah, založený na závislosti analogicky se zaměstnaneckým poměrem, dohodou mimo pracovní poměr, příkazní smlouvou apod. O takový vztah závislosti se však nejednalo, společnost Pontex spol. s r. o. jednala na základě smlouvy o dílo vlastním jménem a na vlastní riziko a ve vztahu k samotnému plnění se neřídila pokyny žalovaných, dílo se zavázala provést s vynaložením odborné péče jako kvalifikovaný odborník.
8. Druhý žalovaný shodně dovožoval, že doplnění žaloby bylo její změnou, neboť žalobkyně změnila hmotněprávní konstrukci odpovědnosti za škodu i příslušná ustanovení a svůj nárok mohla uplatnit přímo proti společnosti Pontex, tudíž nemohla být nepřipuštěním změny žaloby poškozena. Shodně také uvedl, že soud I. stupně se s obsahem předmětného podání žalobkyně přesto zabýval a vypořádal a případná vada řízení proto nemohla založit nesprávné meritorní rozhodnutí. Dále se druhý žalovaný ztotožnil s reprodukovanými závěry soudu I. stupně se závěrem, že žalobkyně neprokázala naplnění nezbytných předpokladů pro vznik nároku podle § 55 odst. 1 ZVZP, zejména, že by společnost Pontex byla nesamostatným pomocníkem a že by za její činnost druhý žalovaný ručila. Žalobkyní namítané důkazy byly znalecké posudky a rozsudky v související trestní věci, z nichž však soud I. stupně vycházel a vyplynuly z nich závěry svědčící o nedůvodnosti žaloby.
9. Z obsahu odvolání žalované se podávají odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. c), d) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto z jeho podnětu přezkoumal napadený rozsudek, včetně předcházejícího řízení, v intencích § 212 a § 212a, odvolání však důvodným neshledal. Žalobkyní tvrzenou vadu řízení, jež by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, odvolací soud v postupu soudu I. stupně neshledal. Podání žalobkyně ze dne 14. 2. 2023 není podle svého obsahu změnou podstaty žaloby, ale doplněním tvrzení ohledně právního posouzení odpovědnosti žalovaných za činnost společnosti Pontex spol. s r. o. Soud I. stupně sice na ústním jednání, konaném dne 20. 2. 2023, formálně změnu žaloby na výslovnou žádost žalobkyně nepřipustil, nicméně z následného průběhu řízení je zřejmé, že se žalobkyní nastolenou otázkou odpovědnosti žalované za činnost Pontex spol. s r.o. zabýval. Z obsahu protokolů o ústních jednáních, konaných dne 29.4. 2024 a dne 7.5.2024, je zřejmé, že tato otázka byla s účastníky řízení probírána, bylo k ní prováděno dokazování a žalobkyně byla poučována podle § 118a o.s.ř., soud I. stupně ji ostatně řešil i v odůvodnění napadeného rozsudku. Soud I. stupně tak zjevně neměl za to, že se stran nově

tvrzených skutečností v podání žalobkyně ze dne 14.12.2023 jedná o změnu žaloby (je také formulováno jako doplnění, a nikoliv jako změna žalobních tvrzení) a o nepřipuštění změny žaloby rozhodoval jen v důsledku výslovného procesního návrhu žalobkyně, když jinak se tvrzeními žalobkyně v tomto podání zabýval a v rozhodnutí je posoudil. Výhrady žalobkyně k jeho postupu, který nemohl mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí, jsou tak ryze formalistické.

10. Z hlediska meritorního rozhodnutí soud I. stupně provedl dostatečné dokazování a z provedených důkazů učinil odpovídající skutková zjištění, k jejichž právnímu posouzení má odvolací soud pouze dílčí výhradu bez vlivu na správnost konečného rozhodnutí. Žalobkyně uplatňuje na podkladě § 55 odst. 1 ZVZP regresní nárok zdravotní pojišťovny ze zaviněného protiprávního jednání žalovaných, jež mělo spočívat v porušení povinnosti řádné údržby komunikace ve smyslu § 9 odst. 3 ZPK (jak je citován v rozsudku soudu I. stupně). Tato povinnost stíhá druhého žalovaného jako vlastníka místní komunikace podle § 9 odst. 1 ZPK (vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí) podle obecných ustanovení o porušení povinnosti tzv. generální prevence (§ 2900 a 2901 o.z.) bez ohledu na to, že k tomuto účelu zřídil první žalovanou jako správce komunikace (srov. závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 2393/2023, sp.zn. 31 Cdo 1621/2020, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 27/2022). V daném případě se nejedná se o případ objektivní odpovědnosti za závadu ve schůdnosti ve smyslu § 27 odst.4 ZPK, k náhradě škody z níž vzniklé by byl podle 9 odst. 6 ZPK (je-li výkon správy pozemní komunikace zajišťován prostřednictvím správce, nahradit škodu podle odstavců 2 až 4 (tj. škody, jejichž příčinou byla závada ve schůdnosti chodníku nebo místní komunikace) je povinen namísto vlastníka pozemní komunikace správce. povinen správce komunikace) povinen správce komunikace. Odpovědnost za zaviněné porušení povinnosti při údržbě komunikace dopadá na druhého žalovaného coby vlastníka komunikace, a proto odvolací soud dospěl oproti závěru soudu I. stupně k závěru, že ve věci není naopak pasivně věcně legitimovaná první žalovaná.
11. Na straně pasivně legitimovaného druhého žalovaného nelze dovodit zaviněné porušení prevenční povinnosti a v tomto směru se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu I. stupně, na němž může odkázat. Druhý žalovaný pověřil výkonem správy místní komunikace v souladu s § 9 odst.3 ZPK první žalovanou a ta rovněž v souladu s tímto ustanovením sjednala ohledně provádění monitoringu a diagnostického průzkumu komunikace (lávky) smlouvu (smlouvy) o dílo se společností Pontex spol. s ro. Z pohledu žalobkyně prosazované odpovědnosti žalovaného za jednání této společnosti nelze žalobkyni přisvědčit v jejím přesvědčení o aplikaci § 1935 o. z. (plnil-li dlužník pomocí jiné osoby, odpovídá tak, jako by plnil sám). Nejvyšší soud v aktuálním rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 2393/2023 dovodil, že *splnění povinností při správě komunikací není plněním vůči třetí osobě ve smyslu ustanovení § 1935 o. z., které proto nelze použít k řešení otázky, kdo je odpovědnou osobou. Pro závěr o pasivní legitimaci ve sporu o náhradu újmy způsobené nesplněním povinností vlastníka při správě komunikace je třeba vyjít z § 2914 o. z. vykládaného též v kontextu s úpravou obsaženou v silničním zákoně.* Soud I. stupně se proto správně za použití § 2914 o.z. (citován v napadeném rozsudku) soustředil na otázku, jaký byl vztah společnost Pontex spol. s r. o. (pro případ, že jí lze ve vztahu k uplatněnému nároku vytýkat zaviněné protiprávní jednání) a druhého žalovaného, jednajícího prostřednictvím první žalované coby správce komunikace. Nejvyšší soud k výkladu uvedeného ustanovení v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. 25 Cdo 1221/2020, uvedl, že podle § 2914 věty první o. z. *bude rozhodné zejména, zda osoba (ať již fyzická nebo právnická) provádí činnost pro jinou fyzickou (právnickou) osobu podle jejích pokynů či příkazů, pod její odpovídající kontrolou a je vůči ní v podřízeném postavení. Věta druhá ustanovení § 2914 o. z. pak upravuje případy, kdy hlavní osoba pro svou činnost využije tzv. samostatného pomocníka, tedy osobu, která pro ni provádí činnost vlastním jménem a na vlastní riziko; takový pomocník či subdodavatel odpovídá za škodu sám. Pokud však takovou osobu fyzická (právnická) osoba nepečlivě vybrala nebo na ni nedostatečně dohlížela, ručí ve smyslu § 2018 a násl. o. z.*
12. Odvolací soud doplnil v souladu s § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. dokazování smlouvami o dílo, z nichž zjišťil, že Technická správa komunikací hl. m. Prahy, příspěvková organizace a následně první

žalovaná uzavíraly se společností Pontex spol. s r. o. smlouvy o dílo, jejichž předmětem byl monitoring Trojské lávky v době od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2018 (smlouva o dílo ze dne 29. 10. 2013), osazení a zprovoznění monitorovacího systému na Trojské lávce do 30. 4. 2017, osazení magnetoelastických snímačů a vyhodnocení naměřených dat 0-té etapy trvalého sledování (smlouva o dílo ze dne 17. 2. 2017, práva a povinnosti z níž byly postoupeny první žalované dohodou o postoupení smlouvy č. 3/17/6300/0012 ze dne 27. 3. 2017), diagnostický průzkum Trojské lávky v době od 1. 10. 2017 do 20. 1. 2018 (smlouva ze dne 27. 9. 2017), aniž by dílo vykonávala společnost Pontex spol. s r. o. na základě závazných pokynů či příkazů objednatele. Lze proto souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že tato společnost coby specializovaný subjekt, sjednaný ke sledování stavu a provozuschopnosti Trojské lávky smlouvou o dílo, působila z pohledu § 2914 o.z. jako samostatný pomocník, jednající na smluvním základě samostatně bez pokynů vlastníka či správce komunikace a již okolnost, že se jednalo o vysoce odbornou činnost vylučuje, aby mezi objednatelem a dodavatelem v daném případě existoval vztah nadřízenosti a podřízenosti. Společnost Pontex spol. s r. o. tak byla v postavení poddodavatele (subdodavatele) jako osoby, která ve vztahu k dlužníkovi vykonávala činnost svým jménem a na svůj účet. Ustanovení § 2914 věta druhá o.z. stanoví výslovně, že u poddodavatelů, kteří se podílejí na plnění třetí osoby samostatně, se povinnost dlužníka zužuje na případy nepečlivého výběru (culpa in eligendo) nebo nedostatečného dohledu (culpa in vigilando), pokud k nim byl dlužník povinen (srov. Občanský zákoník, Komentář, Svazek VI., Švestka, Dvořák, Fiala, Wolters Kluwer, Praha 2021, § 2914). Soud I. stupně nepochyboval o pečlivém výběru specializované firmy na základě jejích odborných osvědčení a žalobkyně po poučení podle § 118a odst. 2 o. s. ř. o povinnosti tvrdit a prokázat okolnosti ve vztahu k případné odpovědnosti druhého žalovaného jako ručitele ve smyslu § 2914 o. z. nic neuvedla, konečně takto není nárok vůči druhému žalovanému postaven, neboť žalobkyně ani netvrdila, že by se na Pontex spol. s r.o. s nárokem na náhradu škody obrátila.

13. Konečný závěr soudu I. stupně, na jehož základě žalobu zamítl, je vzhledem k výše uvedenému správný a odvolací soud proto napadený rozsudek, včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení, podle 219 o. s. ř. potvrdil. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. mají procesně úspěšní žalovaní právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Tuto náhradu představuje u každého z nich náhrada odměny advokáta za dva úkony právní služby (vyjádření a účast na jednání odvolacího soudu) po 17 380 Kč podle § 7 bodu 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) s paušální náhradou výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % náhradou za daň z přidané hodnoty ve výši 7 489 Kč, celkem 43 149 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 19. června 2025

JUDr. Irena Saralievová v.r.
předsedkyně senátu